

have, at de ere i Stand til kritisk at gennemgaa et Regnskab, altsaa ikke blot indlade sig paa Talrevision. Det skal være vederhæftige Mænd og helst uafhængige. Der foreslaas, at de skulle ikke kunne være Sagførere, og Justitsministeren kan bestemme visse andre Ting, som de ikke maa være, eventuelt, at de ikke maa sidde i et Selskabs Direktion eller være lønede Revisorer i noget Selskab. Deres Antal bør nødvendigvis være begrænset, fordi det bør være en Stilling, som de kunne leve af. Jeg er i øvrigt ikke en Ven af fri Næring — jeg tror f. Eks., at Sagførerloven har været en stor Ulykke for vort Land, hvad jeg ogsaa er vis paa, at den højtærede Justitsminister med det Kendskab, han har til det Forhold, vil indrømme — og de edssvorne Revisorer bør ikke være saa mange, at de maa indlade sig paa alt muligt for at leve. Vi have imidlertid Raad til at oprette denne Næring. Et Land som Danmark, hvor der er 1,200 Sagførere med en samlet Indkomst paa op imod Udgifterne til hele vort Krigsvæsen, har nok Raad til at have 20 saadanne edssvorne Revisorer, som Staten ikke skal betale. Saa er der givet dem visse Privilegier, som ere angivne i Loven, at de skulle benyttes af Retterne til Oplysning af regnskabsmæssige Forhold, at de med offentlig Troværdighed skulle kunne afgive Erklæringer vedrørende forretningsmæssig Regnskabsførelse, at de faa Eneret til at være Revisorer i Konkurs- og større Akkordboer; de mindre Akkordboer ville være for smaa til at bære Udgiften til en Revisor.

Deres Opgave er, som jeg før sagde, at yde ikke en Talrevision, men en kritisk Revision, der ikke blot gaar ud fra Bøgenes og Bilagenes Tal, men ogsaa maa forudsætte en Evne til at skønne over Forretningens Art og Forhold. Denne Evne kan kun udvikles ved, at en Mand har denne Virksomhed som Næringsvej. Man fortæller om en nu afdød stor Bankdirektør, at han havde den Evne, naar han fik et Regnskab forelagt og hørte, hvad Slags Forretning det var, straks at kunne pege paa den og den bestemte Konto, hvor der var noget galt. Han havde i den Grad Skøn over, hvor meget der burde være paa hver Konto, efter at have sammenlignet nogle faa Regnskaber.

Her rejser sig i Forbindelse med denne Sag et Spørgsmaal, som vil blive rejst i Landstinget, og som jeg derfor ikke skal komme ind paa her, men kun lige nævne,

nemlig Spørgsmaalet om edssvorne Taksa-tører.

Spørges der, om der er Brug for disse Mænd, vil jeg svare, at der først og fremmest allerede privat er i høj Grad Brug for dem. Der er f. Eks. nu mange, som benytte Revisor Meyer, Revisor Poulsen og mange andre, i det Øjeblik deres Forhold ere komne i Konfusion, og det sker jo desværre for alt for mange, at de ikke have Klarhed over deres egne Forhold. Dernæst er der Brug for dem i Fallitboer, Likvidationsboer og Akkordboer, i Aktieselskaber, Andelsselskaber, Sparekasser og Banker. Jeg nævner Andelsselskaberne med, fordi jeg overfor al den Kritik, som er fremme overfor Aktieselskaberne, ikke kan tilbageholde den Bemærkning, at efter min Mening trænge Andelsselskaberne i lige saa høj Grad til og vilde have lige saa megen Gavn af en Kontrol. Jeg tror, det er i disse Selskabers egen Interesse. Vi have set Foretagender, som ganske vist formelt vare Aktieselskaber, men i Realiteten snarere Andelsselskaber — jeg nævner som Eksempel Margarinefabrikken „Aurora“. Det er Forhold, som vise, i hvor høj Grad der udenfor den egentlige kapitalistiske Drift vil være Brug for baade offentlig Kontrol, offentlig Kritik og offentlig Ansvarsførelse.

Yderligere er der, som sagt, Brug for dem i Aktieselskaber. For det første til en Revision af det aarlige Regnskab. For det andet til at afgive Erklæring om, hvorvidt et af et Aktieselskab udstedt Prospekt, enten det nu er et Laaneprospekt eller et Prospekt til Udstedelse af Aktier, nu ogsaa er rigtigt eller ej. Endelig kunne de efter min Mening bruges til Værn for Mindretal i Aktieselskaber, saaledes at et Mindretal af Aktionærer skulde være berettiget til at forlange edssvorne Revisorer indkaldte til at revidere og undersøge det vedkommende Selskabs Status. Selv i offentlige Forhold kunde der være Brug for dem. Jeg er vis paa, at vore Indenrigsministre vilde have været lykkelige, hvis de havde haft nogle dygtige kritiske Revisorer til i Tide at gennemgaa de grønlandske Regnskaber.

Spørger man: Hvorfor skulle de have en særlig Uddannelse til det, og kunne de overhovedet gøre noget, vil jeg dertil svare: Jo, de kunne og bør kunne gøre noget. Jeg skal tage et Eksempel fra min egen ganske lille Erfaring. Jeg har i denne Tid, for at sætte mig ind deri, siddet hjemme med en halv Snes forskellige Aktieselskabers Regnskaber og sammenlignet dem fra